

Aloitin joulupäivänä, vähän alle kaksi kuukautta sitten, erään tarinan kirjoittamisen. Tarina on muhinut päässäni vuosia, ja se on sinä aikana kehittynyt, siihen on tullut lisää koukeroita ja pahimmat kliseet ovat jalostuneet pois. Tarinaa on kertynyt 78 sivua, jokaisella sivulla noin 200 sanaa. Tarinassa on alku, keskiosa ja loppu. Alussa esittelen päähenkilön, pari sivuhenkilöä ja kerron päähenkilölle tavoitteen. Siitä lähdetään seikkailemaan. Kertoja on minä-muodossa omien puutteellisten kertojantaitojeni vuoksi. En osaa kertoa ihmisten mielipiteistä tai tunteista tai tuntemuksista kolmannen persoonan kautta. Olen vakuuttunut siitä, että tarina ansaitsee tulla kerrotuksi, vaikka se ei koskaan ylittäisi julkaisukynnystä. Nyt olen jumissa. Tarina pysähtyi. Siihen ei tarvita enää monta tapahtumaa, että se on loogisesti valmis. Parikymmentä sivua riittää sen kertomiseen, mutta se ei riitä minulle. Voisin lisätä tarinaan remesmäisesti tukun sivujuonia ja kertoa osan tarinasta ulkopuolisen tarkkailijan silmin eri henkilöistä. Mutta en halua. Haluan yhden juonen, jota seurataan päähenkilön silmin ilman, että mahdollinen lukija tietää missään vaiheessa enempää kuin päähenkilö. Umpikuja. Miten pääsen eteenpäin? Yllättävä tapahtuma, juonenkäännö, joka kääntää tarinan hetkeksi eri suuntaan, vaikka tähtää kuitenkin loppuun, jonka olen jo kirjoittanut, loppuun, joka saa minut hykertelemään. Tuttu tilanne kirjoittajille?